

Arrest

nr. 230 282 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 mei 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 augustus 1977 wordt de verzoekende partij ingeschreven te Antwerpen. Op 5 maart 2004 wordt zij van ambtswege afgeschreven en op 14 september 2005 wordt zij opgesloten in de gevangenis.

1.2 Op 12 december 2006 vraagt de verzoekende partij een machtiging tot herinschrijving in het vreemdelingenregister en dient zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op onbekende datum wordt de herinschrijving geweigerd en op 14 maart 2007 wordt de laatstgenoemde aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3 Op 3 mei 2007 en op 2 april 2009 vraagt de verzoekende partij opnieuw een machtiging tot herinschrijving in het vreemdelingenregister. Op 9 mei 2007 dient zij daarnaast een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Op 6 april 2009 wordt beslist om geen gunstig gevolg te geven aan het verzoek om opnieuw in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 17 november 2009 vult de verzoekende partij haar aanvraag op grond van het voormelde artikel 9, derde lid aan bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 23 juni 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 18 oktober 2011, bij arrest nr. 68 678, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze laatste beslissing ingestelde beroep. Op 10 oktober 2012 vernietigt de Raad van State het voormelde arrest van de Raad. Op 11 januari 2013 wordt de op 23 juni 2011 genomen beslissing ingetrokken. Op 15 januari 2013 wordt de voormelde aanvraag van 17 november 2009 opnieuw onontvankelijk doch ongegrond verklaard. Op 1 oktober 2013, bij arrest nr. 111 149, verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.4 Op 27 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 24 september 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 23 november 2015 wordt deze beslissing ingetrokken. Op 24 november 2015 wordt de aanvraag van 27 februari 2015 opnieuw onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 19 april 2018 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.5 Op 19 april 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Op 26 april 2018, bij arrest nr. 203 088, schorst de Raad bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Op 25 april 2018 wordt opnieuw een bijlage 13septies genomen. Op 6 juni 2018 wordt de beslissing van 19 april 2018 ingetrokken.

1.6 Op 15 mei 2018 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7 Op 16 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 20 mei 2019 per aangetekend schrijven aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.05.2018 werd ingediend en op datum van 07.05.2019 werd geactualiseerd door :

*T(...), N(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Turkije
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn echtgenote en hun drie gezamenlijke kinderen over een legaal verblijf beschikken, dat hij al jaren een gezin vormt met hen en instaat voor de opvoeding van zijn kinderen. Hij haalt aan dat hij zijn gezin niet in de steek kan laten, zijn kinderen zouden hun vader

permanent nodig hebben en ook zijn echtgenote heeft nood aan de aanwezigheid van betrokkene omdat zij veel uit huis is omwille van haar werk.

Echter, allereerst stellen we vast dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegt met betrekking tot zijn beweringen. Er worden geen schoolattesten van de kinderen voorgelegd en geen bewijzen van tewerkstelling van mevrouw. Het gaat hier over loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Zijn vrouw en kinderen verkregen een onbeperkte verblijfsmachtiging op 23.06.2011. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat de ontwikkeling, de scholing en het welzijn van zijn kinderen in het gedrang komt omdat hij tijdelijk zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Betrokkene legt enkel een gezinssamenstelling voor uit 2008 (!) waarop zijn jongste zoon (°2010) nog niet vermeld staat. Betrokkene maakt het dus niet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag in te dienen tot ernstige schade zou leiden. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het medische probleem van zijn zoon, M(...) T(...) (° 2001) merken we op dat hoewel uit het administratief dossier blijkt dat er in 2008 een tijdelijke verblijfsmachtiging verleend werd aan het gezin omwille van de medische problematiek van zijn zoon, het administratief dossier geen enkel recent bewijs bevat van een medische problematiek. Betrokkenen hebben in 2009 ook geen verlenging aangevraagd van hun verblijfsmachtiging op medische gronden. De loutere bewering dat zijn zoon onlangs is flauwgefallen is niet voldoende om aan te tonen dat er sprake is van een medische problematiek. De medische toestand van zijn zoon wordt niet bewezen met de nodige medische attesten waardoor deze elementen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid wegens gebrek aan bewijsstukken.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij ouder is van een EU-burger, dat hij dit kind regelmatig zou zien, dat zijn dochter hem in Antwerpen zou bezoeken, dat zij in Nederland zou studeren en momenteel in Spanje zou zijn voor een stage. Hij haalt aan dat hij dit kind destijds heeft ontvoerd naar Turkije maar dat hij hiervoor veroordeeld werd en zijn straf heeft ondergaan. Hij zou hierover zijn spijt betuigd hebben en inmiddels zou het contact met zijn dochter, op vraag van zijn dochter zelf, hersteld zijn en zou er sprake zijn van een zeer goed contact.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij via het vonnis d.d. 22.12.2002 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen bezoekrecht verkrijgt ten aanzien van zijn buitenechtelijk kind T(...) Y(...) (R.R. (...)) en dat het hoederecht wordt toegewezen aan haar moeder. Op datum van 03.03.2001 komt het kind op bezoek bij haar vader maar betrokkene brengt het kind niet meer terug naar haar moeder maar neemt het mee naar Turkije. De Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen schaft met het vonnis van 07.03.2001 het bezoekrecht van betrokkene af. De Rechtbank van Eerste Aanleg veroordeelt betrokkene tot vijf jaar effectief met het vonnis van 05.02.2001 (veroordeling bij verstek). Betrokkene wordt uitgeleverd door Turkije en gearresteerd op 14.09.2005. Het vonnis d.d. 05.02.2004 wordt door het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 10.01.2007 omgezet in een gevangenisstraf van vijf jaar met uitstel behalve 20 maanden voor: het niet afgeven van een kind/het onttrekken van een minderjarig kind aan de rechtsvervolgning tegen dit kind ingesteld / het onttrekken van een minderjarig kind aan de bewaring van de personen aan wie het toevertrouwd werd / ontvoering van een minderjarig kind, zelfs met zijn toestemming, door zijn vader of moeder. Betrokkene verbleef in de gevangenis van 14.09.2005 tot 10.01.2007. De moeder en het kind zijn naar Nederland gevlucht, waar zij verblijven sinds 01.02.2010. Verder blijkt uit het dossier nog dat betrokkene vrij snel na zijn vrijlating een nieuwe poging ondernomen zou hebben om het kind te ontvoeren, door haar met een aantal personen op te wachten aan de schoolpoort. We stellen vast dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis enkel de geboorteakte van deze dochter voorlegt. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van zijn

beweringen dat zij opnieuw contact met hem opgebouwd zou hebben en dat zij elkaar regelmatig zouden zien. Het gaat hier louter om de beweringen van betrokkene die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Gezien de ernst van de feiten kan geen enkel geloof gehecht worden aan de loutere beweringen van betrokkene dat het contact met zijn dochter hersteld is.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene kan zich dan ook niet beroepen op zijn buitenechtelijke dochter daar er geen enkel bewijs is van enig contact en dit al jarenlang, minstens sinds 2010, datum waarop zijn dochter naar Nederland verhuisde, maar vermoedelijk reeds sinds 2002, jaar waarin hij in Turkije werd opgesloten omwille van de parentale ontvoering.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeer naar zijn land van herkomst, omdat hij overtuigd is dat zijn naam verbonden zou zijn aan de Gülenbeweging, omdat hij in België contacten zou hebben met de leden van deze beweging en dat een aantal personen uit zijn entourage in die context gearresteerd zouden zijn. Echter, Hij legt geen enkel bewijs voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook de verwijzing naar de gewijzigde toestand in Turkije (waar er ernstige problemen zouden zijn met de mensenrechten) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Betrokkene maakt in die zin voorbehoud om asiel aan te vragen. Echter, tot op heden werd door betrokkene nog geen asielpprocedure opgestart, niettegenstaande huidige aanvraag 9bis reeds werd ingediend op 15.05.2018. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij geen belang meer heeft in Turkije, dat hij en zijn familieleden naar België zijn uitgeweken in 1975 en 1977 en dat al zijn familieleden in België zouden verblijven. Echter, we stellen vast dat betrokkene in 2001 terugkeerde naar Turkije en dat hij in Turkije verbleef tot 2005 en dit terwijl al zijn familieleden reeds in België verbleven. Zijn tweede oudste kinderen zijn ook in deze periode in Turkije geboren. Deze vrijwillige terugkeer naar Turkije is de directe aanleiding van het verlies van zijn verblijfsrecht.

Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat hij geen banden meer zou hebben met Turkije. Betrokkene verklaart niet waarom het feit dat zijn al zijn familie in België verblijft (wat ook reeds zo was in de periode 2001- 2005) een buitengewone omstandigheid zou vormen waardoor het voor hem zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst. Het gaat hier om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 4, artikel 9, artikel 24 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Betrokkene toont niet aan dat het belang van zijn kinderen geschaad zou worden door een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst. We merken op dat zijn drie kinderen over een onbeperkt verblijfsrecht beschikken in België waardoor zij hun leven in

België gewoon verder kunnen zetten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat de ontwikkeling, de scholing en het welzijn van zijn kinderen in het gedrang komt omdat hij tijdelijk zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Wat betreft het ingeroepen artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie merken we op dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoonst op welke wijze het belang van zijn kinderen in het gedrang komt indien hij tijdelijk dient terug te keren naar Turkije. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel attest voorlegt dat betrekking heeft op zijn kinderen. Betrokkene legt enkel een gezinssamenstelling uit 2008 voor en de geboorteakte van zijn buitenechtelijke dochter.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven.

Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds tweejarige leeftijd in België zou verblijven, dat hij een ononderbroken verblijf zou hebben van ongeveer 41 jaar, dat hij hier school gelopen zou hebben vanaf de kleuterschool tot en met het middelbaar onderwijs, dat hij na zijn opleiding permanent gewerkt zou hebben, dat hij nooit werkloos geweest zou zijn, dat hij hiervoor getuigschriften zou hebben, dat hij uiteraard perfect Nederlands zou spreken en schrijven, dat hij in het Nederlands zou denken, dat het Turks voor hem de tweede taal zou zijn, dat hij onmiddellijk aan het werk zou kunnen en dat dit een absolute noodzaak zou zijn om zijn gezin te onderhouden) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat niettegenstaande zijn beweerde verblijf van meer dan 41 jaar betrokkene geen enkel bewijs van integratie voorlegt. (...)”

1.8 Op 16 mei 2019 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij de Raad is gekend onder het rolnummer RvV 234 445.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 3, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

Verzoekers had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vermeld als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing maakt enkel melding (‘.. en de Richtlijn 2008/115/EG’) van dit gegeven en stelt dat deze Richtlijn in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis vreemdelingenwet. (alineea 3 pagina 3 beslissing) en dat verzoeker zich niet in buitengewone omstandigheden van artikel 9bis bevindt.

Dit is onjuist. Artikel 6.4. van de Richtlijn is als dusdanig niet omgezet in de Belgische wetgeving, alleszins niet in artikel 9bis vreemdelingenwet. Vermeld artikel van de Richtlijn hanteert een veel ruimere, minstens een andere rechtsbasis dan artikel 9bis vreemdelingenwet. De begrippen ‘ten allen tijde schrijnende gevallen om humanitaire of om andere redenen’ zijn veel ruimer dan het begrip buitengewone omstandigheden.

Het motief faalt bijgevolg.

Verzoeker heeft artikel 6.4. van de Richtlijn in de aanvraag opgenomen als algemene rechtsbasis voor de aanvraag, dus ook wat betrof het aspect ontvankelijkheid.

Artikel 6.4. van de Richtlijn heeft die algemene draagwijdte en slaat door haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling, dus ook op de ontvankelijkheidsfase. De Richtlijn 6.4. zegt letterlijk: ‘De lidstaten kunnen ten allen tijde in schrijnende gevallen...’. Het begrip ‘ten allen tijde’ houdt in dat hier geen specifieke voorwaarden voor ontvankelijkheid kunnen geëist worden.

Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en door deze gelijk te stellen met artikel 9bis vreemdelingenwet. Er is geen criterium van ‘schrijnend geval, humanitaire of andere redenen’ in overweging genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, hoewel verzoeker dit uitdrukkelijk had opgeworpen.

Tweede onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoeker zonder problemen zou kunnen terugkeren naar Turkije om daar de aanvraag te doen. Hij zou verder niet aantonen dat hij in België met zijn gezin en kinderen woont, noch dat hij met zijn buitenechtelijk kind geregeld contact heeft.

De bestreden beslissing ontkent in feite het licht van de zon en is volkomen disproportioneel.

De kern van de discussie en die door verzoeker ook zo in zijn aanvraag is ontwikkeld is het gegeven dat verzoeker sedert 1977, toen hij 3 jaar oud was, naar België is gekomen en hier altijd verbleven heeft met een korte onderbreking van 2003 tot 14.9.2005. Hij verbleef op het ogenblik van de aanvraag 41 jaar in België. Hij heeft hier drie kinderen en een echtgenote.

De beslissing vindt het nodig om tot tweemaal toe letterlijk te onderlijnen dat verzoeker geen bewijs of attest voorbrengt. De beslissing miskent op die wijze de gegevens die in haar eigen administratief aanwezig zijn en nooit betwist zijn geweest.

De beslissing faalt volledig door in deze gegevens, die gekend zijn en niet betwist zijn en die blijken uit het administratief dossier, niet een afdoende buitengewone omstandigheid te zien.

Ook is elke redelijkheid in de beoordeling om die reden zoek.

De beslissing miskent de rechtspraak van de Raad van State met name het arrest nr. 73.025 van 9 april 1998 waarin gesteld wordt dat buitengewone omstandigheden, omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen'. Verzoeker had dit arrest opgenomen in de aanvraag.

Al de gegevens over het zeer lange verblijf van verzoeker in België zijn aanwezig in het administratief dossier.

Het is niet alleen onredelijk maar ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing rekening houdend met de concrete zeer lange verblijfsduur van verzoeker en rekening houdend met zijn familiale toestand, geen buitengewone omstandigheden aanvaardt.

Ten overvloede wijst verzoeker er op dat hij inderdaad een strafrechtelijke inbreuk heeft gemaakt en dat dit blijkbaar de onderliggende reden is waarom verwerende partij in dit dossier volledig onredelijk handelt. De langste paragraaf van de beslissing handelt hierover (pagina 2, paragraaf 3), maar in feite heeft dit niets te maken met het al of niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker heeft zijn straf ondergaan en heeft oprecht zijn spijt uitgedrukt over het gebeuren. Bovendien gaat dit alles terug naar 2003-2005, of ruim 14 jaar geleden. Verder heeft verzoeker, wat de beslissing daar ook over stelt, thans een zeer goed contact met zijn buitenechtelijk kind.

Verzoeker betwist formeel dat hij vrij snel na zijn vrijlating een nieuwe poging zou ondernomen hebben om zijn kind te ontvoeren. Dit is volledig onjuist en verzoeker had ook reeds preventief in de aanvraag gewezen op het feit dat dit een zuivere mythe was, die om welke reden ook in het dossier werd ingebracht, maar waarvan geen enkel bewijs voorlag, precies omdat dergelijke poging er nooit is geweest. De bestreden beslissing antwoordt niet eens op de melding van verzoeker dat deze poging nooit heeft plaatsgevonden en een zuivere mythe is. Op die wijze is elke normale verdediging onmogelijk, wanneer verwerende partij telkens blijft herhalen wat als onjuiste gegevens in het dossier zijn opgenomen. Maar te buiten gelaten vermelde bewering, op zich heeft het motief geen uitstaans met het al of niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden anno 2018-2019. Het betreft een loutere sfeerschepping die niet terzake is.

De beslissing miskent ook volledig het reële gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en drie kinderen; dit blijkt uit het administratief dossier.

De beslissing miskent eveneens de rechten van het kind zoals door verzoeker in de aanvraag ontwikkeld.

De beslissing is disproportioneel en schendt het redelijkheidsprincipe."

3.2 De Raad wijst erop dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt vervolgens in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is ten slotte geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De voorgehouden schending van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen geacht.

In een eerste onderdeel van haar enig middel richt de verzoekende partij zich tegen het motief van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. In dit verband stelt de gemachtigde het volgende: *“Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven.*

Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.”

De verzoekende partij wijst erop dat zij de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn als buitengewone omstandigheid had vermeld als basis van de aanvraag. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing stelt dat deze richtlijn in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat zij zich niet in buitengewone omstandigheden van het voormelde artikel 9bis bevindt, maar dat dit onjuist is. Volgens de verzoekende partij is het voormelde artikel 6.4 als dusdanig niet omgezet in de Belgische wetgeving, alleszins niet in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en hanteert het eerstgenoemde artikel een veel ruimere, minstens een andere rechtsbasis dan het laatstgenoemde artikel. De verzoekende partij voert verder aan dat zij artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn in de aanvraag heeft opgenomen als algemene rechtsbasis voor de aanvraag, dus ook wat de ontvankelijkheid betrof. Volgens de verzoekende partij heeft dit artikel een algemene draagwijdte en slaat haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling, dus ook op de ontvankelijkheidsfase. Zij wijst op het *“begrip ‘ten allen tijde’*” dat volgens haar inhoudt dat geen specifieke voorwaarden voor ontvankelijkheid kunnen worden geëist. De verzoekende partij besluit dat de bestreden beslissing alleszins faalt door het voormelde artikel 6.4 niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en deze bepaling gelijk te stellen met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij stelt ten slotte dat er geen criterium van ‘schrijnend geval, humanitaire of andere redenen’ in overweging werd genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, hoewel zij dit uitdrukkelijk had opgeworpen.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Daargelaten de vraag of deze bepaling rechtstreeks kan worden ingeroepen, wijst de Raad vooreerst erop dat de Terugkeerrichtlijn overeenkomstig artikel 79, lid 2 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie tot doel heeft om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, ptn. 38 en 87). De Terugkeerrichtlijn is dus enkel van toepassing bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten.

Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, *Mahdi*, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds.

De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd, daar waar zij voorhoudt dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn de bevoegdheid van de gemachtigde wat betreft de toepassing van het voormelde artikel 9bis zou uitbreiden, in die zin dat het bestuur zou worden toegelaten om voorbij te gaan aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in deze laatste bepaling.

Bijgevolg blijkt dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. Zij kan dan ook niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd, omdat de gemachtigde heeft nagelaten te onderzoeken of haar aanvraag voldoet aan de voorwaarden van schrijnend geval, humanitaire redenen of andere redenen. De gemachtigde moet immers enkel nagaan of aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is voldaan. In die zin heeft de verzoekende partij ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van haar grief die gericht is tegen het betrokken motief in de bestreden beslissing.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat het gegeven dat de verzoekende partij ook het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit (met name het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2019), geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Dit gegeven maakt aldus niet dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toepassing zou moeten vinden.

De verzoekende partij kan met haar betoog een schending van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn (voor zover dit rechtstreeks kan worden ingeroepen) en van de formele en materiële motiveringsplicht niet aannemelijk maken.

In een tweede onderdeel van het enig middel gaat de verzoekende partij in op de beoordeling door de gemachtigde van een aantal door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden.

Zij wijst op het feit dat zij heeft aangegeven dat zij sinds 1977, toen zij drie jaar oud was, altijd in België heeft verbleven, op een korte onderbreking na, hier op het ogenblik van de aanvraag 41 jaar verbleef, en hier drie kinderen en een echtgenote heeft. Volgens haar miskent de bestreden beslissing de gegevens van het administratief dossier door tot tweemaal toe te onderlijnen dat zij geen bewijs of attest voorbrengt, terwijl deze gegevens gekend en niet betwist zijn, en faalt de bestreden beslissing door deze gegevens niet als een afdoende buitengewone omstandigheid te zien. Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat het niet alleen onredelijk, maar ook onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing, gelet op de concrete zeer lange verblijfsduur en de familiale toestand van de verzoekende partij, geen buitengewone omstandigheden aanvaardt. Verder gaat de verzoekende partij ervan uit dat de strafrechtelijke inbreuk die zij ruim 14 jaar geleden beging, de onderliggende reden is waarom de gemachtigde in haar dossier volledig onredelijk handelt. Zij gaat in op het motief met betrekking tot haar dochter, die Unieburger is, dat de langste paragraaf van de beslissing is, maar volgens haar in feite niets te maken heeft met het al of niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden. Daarnaast gaat de verzoekende partij nog in op de nieuwe poging die zij zou hebben ondernomen om het betrokken kind te ontvoeren, hetgeen volgens haar volledig onjuist is en waarbij de gemachtigde niet is ingegaan op het gegeven dat zij preventief heeft aangevoerd dat dit een zuivere mythe is. Volgens de verzoekende partij heeft het motief, nog los van de betrokken bewering, geen uitstaans met het al of niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden *anno* 2018-2019, maar betreft het een loutere sfeerschepping die niet ter zake is. Ten slotte voert de verzoekende partij nog aan dat de bestreden beslissing haar reële gezinsleven met haar echtgenote en drie kinderen miskent, en de rechten van de kind, zoals deze in de aanvraag werden ontwikkeld. Zij besluit dat de bestreden beslissing disproportioneel is en het redelijkheidsprincipe schendt.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt aan te voeren, wel degelijk ingaat op de verschillende elementen die zij in haar aanvraag, zoals deze blijkt uit de weergave ervan in het verzoekschrift, naar voren heeft gebracht. De gemachtigde gaat daarbij meermaals in op het feit dat de echtgenote en de drie gemeenschappelijke kinderen van de verzoekende partij een legaal verblijf in België hebben. De gemachtigde benadrukt dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de ontwikkeling, scholing en het welzijn van de kinderen in het gedrang zouden komen door haar tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. De verzoekende partij wijst erop dat de gemachtigde motiveert over het niet voorleggen van attesten, maar zij verliest uit het oog dat hij, ondanks het feit dat zij bij haar aanvraag een attest van gezinssamenstelling van 2008 voorlegt, waarop het jongste kind, geboren in 2010, nog niet vermeld staat, wel degelijk rekening houdt met dit kind. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk wel belang zij heeft bij haar kritiek in dit verband. Daarnaast erkent de gemachtigde in de bestreden beslissing dat in het licht van artikel 8 van het EVRM een afweging moet worden gemaakt tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De verzoekende partij gaat geenszins concreet in op de overwegingen van de gemachtigde in dit verband. Ook verder in de bestreden beslissing gaat de gemachtigde uitdrukkelijk in op de door de verzoekende partij aangevoerde artikelen 3, 4, 9, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest. Ook hier verwijst hij naar de ontwikkeling, scholing en het welzijn van de kinderen, en ook hier moet de Raad vaststellen dat de verzoekende partij op dit motief op geen enkele manier concreet ingaat en dit dus ook niet concreet betwist. Met betrekking tot het lange verblijf (en de integratie) van de verzoekende partij oordeelt de gemachtigde niet enkel dat de verzoekende partij geen enkel bewijs van integratie voorlegt, maar tevens dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en in deze fase bijgevolg niet behandeld worden. Ook deze overwegingen worden door de verzoekende partij niet betwist. Wat ten slotte het buitenechtelijk kind van de verzoekende partij

betreft, dat een Unieburger is, verwijst de gemachtigde inderdaad naar een nieuwe poging in 2007 om dit kind te ontvoeren. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert, vindt dit gegeven wel degelijk steun in het administratief dossier. Uit een synthesesedocument telefoongesprek van 6 februari 2007 blijkt immers dat G. D. (politie) aan de Dienst Vreemdelingenzaken heeft meegedeeld dat de moeder en het kind na de vrijlating van de verzoekende partij uit de gevangenis naar Nederland zijn gevlucht en ondergedoken, maar dat de verzoekende partij het schuiladres van haar kind heeft teruggevonden. G. D. geeft aan dat de verzoekende partij al één (onsuccesvolle) poging heeft ondernomen om het kind terug te ontvoeren, met name dat ze naar Nederland is getrokken met een aantal personen en zij het kind hebben staan opwachten aan de schoolpoort. Bovendien beperkt de gemachtigde zich niet tot een verwijzing naar dit element, maar benadrukt hij dat de verzoekende partij op geen enkele manier haar bewering onderbouwt dat haar dochter opnieuw contact met haar heeft opgebouwd en dat zij elkaar regelmatig zien. De gemachtigde besluit dat de verzoekende partij zich niet als buitengewone omstandigheid op haar buitenechtelijke dochter kan beroepen, daar er geen enkel bewijs van enig contact is, en dit al jarenlang, minstens sinds 2010, maar vermoedelijk reeds sinds 2002. Niet alleen kan de verzoekende partij op basis van deze overweging niet voorhouden dat de kern van het betoog van de gemachtigde niet het voormelde gebrek aan bewijs zou zijn, ook betwist zij op geen enkele manier dat zij zich inderdaad tot loutere beweringen heeft beperkt.

Uit het bovenstaande is gebleken dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins afbreuk kan doen aan de vaststellingen van de gemachtigde. Zij kan niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing op de door haar aangehaalde punten geen motivering zou bevatten en kan niet voorhouden dat de overwegingen van de gemachtigde in dit verband geen rekening zouden houden met de gegevens van het administratief dossier of kennelijk onredelijk zouden zijn. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de vaststellingen van de gemachtigde, maakt niet dat een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, of van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel zou voorliggen. De verzoekende partij geeft met haar kritiek weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek. Dit behoort echter niet tot zijn bevoegdheid als annulatierechter.

Op de overige motieven van de bestreden beslissing, zoals onder meer met betrekking tot de gezondheidsproblemen van een van de kinderen, gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE